

geestbeschaving die zoo doet spreken! Wanneer twee kleine jongens van omstreeks 12 jaar met elkaar discussieeren over uw werk en zich daarbij laten gaan alsof ge er niet bij waart, is 't of ge muziek hoort. Als Hollander hoor ik zoo gauw niet eens dat zij eigenlijk nog maar „Argot” spreken.

A. „Ah c'est bien fait! C'est merveilleux. C'est du crayon”.

B. „Mais non! mon vieux(!) c'est du pastel, bien sûr! Ah! que c'est chic et achevé!”

Een beetje eigenwijs, maar zoo aardig en vol charme.

Soms zit een heel stelletje, óók te teekenen in hun schoolschriften en zij komen u opgetogen hun producten laten zien. En altijd vol reverentie, vol vormelijkheid!

Denk niet dat 't decadente beschavelingetjes zijn! Zij stoeien en vechten als de beste Hollandsche knapen; maar wat verschilt hun terminologie en hunne houding tegenover een volwassene en onder elkaar!

De groote menschen hebben alle de belangstelling van den kenner. Men heeft op Montmartre de artisten lief, men is gelukkig hen te zien werken. En dan dat enthousiasme, die bruisende geestdrift, die zoo spoedig overloopt! Wat een gelukkig volk, met zoovéél liefde in 't hart!

't Is meeslepend van bekoring en 't staat lijnrecht tegenover al het gelamenteer, hiér, over de slechte tijden, de malaise in de kunst, etc. waar niemand mee gebaat is, en waar de toestand geen haar beter door wordt ook.

Misschien is er geen stad ter wereld waar grooter ellende geleden wordt dan te Parijs; zie de menschelijke vodden langs de Seine in de openlucht kampeeren, griezellig! Toch hoort men zelden klachten. Die „loques” maken nog wat er van te maken is en hebben altijd een gullen lach!

Er wordt zoo véél bepaald door de stemming waaronder men verkeert!

Daarom is het niet te verwonderen dat Montmartre altijd het oord der artisten is gebleven. Er hangt poëzie in de lucht; zelfs het kleine kerkhof (ingang Place Constant Pecqueur) dat onder een vrij grooten hoek oploopt, heeft daar iets van.

Dáár staan prachtige beeldhouwwerken te verweren en te vergaan; zelf de vergankelijkheid die zij symboliseeren. Wie zal niet in diepe gedachten verzinken als hij met langzame schreden deze zerken passeert: alles drijft weg op den stroom des tijds, naar de vergetelheid!

Telkens vibreert de zware bourdon van de Sacré-Coeur door de lucht; 't is een slag waar men koud van wordt en die stil maakt....

Men moet er 's avonds terugkeeren en bij 't spaarzame licht van de ouderwetsche lantarens dwalen door de impasses, ruelles, escaliers. Wat al gedachten hebben hier geleefd, hoeveel leed en diepe extase werd hier